

PRIETENUL

Dan Merișca

SE AUZI „cling” și ecranul verde se stinse. Din subsolul clădirii de peste drum ieșea acum un grup gălăgios. Se întoarse să-i privească. „Reușesc să se distreze băieții, își zise. Ciudate aceste cluburi de divertisment”.

— Salut, prietene! auzi din spate. Numele meu este Jolly. Al tău?

Glasurile și râsetele celor din grup se îndepărtau de-a lungul străzii, în întuneric.

— George, îi răspunse el, pe jumătate mirat. George de pe Luhan.

— Ah, îmi pare bine. N-am avut nici un prieten de pe Luhan. Îi întinse mâna. Și...? Cum e, îți place la noi, pe Faberia?

— Cred că da; n-am prea avut timp să-mi dau seama.

— Prietene, asta e abia începutul. Și reține: doar eu te pot ajuta să cunoști planeta cu adevărat. Orașul acesta îl știu ca pe propriile-mi buzunare... Și cum a fost călătoria?

— Plăcută. Serviciile interplanetare au fost totdeauna bine dotate. Dar, spune, ai idee unde putem bea o cafea?

— Cafea? Există atâtea alte energizante mai eficiente.

— Știu, știu, eu am însă gusturi mai învechite.

— Da, sigur, cum dorești... E chiar aici, după colț, un mic bar artizanal. Știi, nu le pot suferi pe cele automate.

„Norocosul” se numea barul. Intrară și George comandă cîte o cafea.

— Mulțumesc, spuse Jolly. Sper să nu te superi, dar eu nu beau treburi de-astea.

Mirosul fierbinte al cafelei îi învăluie. Barmanul șterse teigheaua în fața lor și aduse ceștile. Apoi se îndepărtă făcîndu-și de lucru în colțul celălalt.

— Deci ți-a plăcut călătoria, reluă Jolly discuția. De stewardese ce zici? Ai cunoscut-o pe una Ann?

— Care Ann?

— Una blondă, de două persoane!

— Nu, n-am cunoscut-o.

— Nici nu merită!... Dar, de fapt — sper că nu sînt indiscret — cu ce treburi pe Faberia?

— Fac fotografii. Este o pasiune și, din cînd în cînd, o meserie, căci uneori public, alteori realizez transmisii, iar cîteodată organizez expoziții.

— I-auzi. Nemaipomenit! Nu credeam că mai există tipi care să se ocupe cu așa ceva. Sînt o mulțime de mijloace mai rafinate, mai complexe...

— Da, dar, în realitate, nici unul nu a reușit să o înlocuiască. Fotografia e cu totul altceva, este însăși imaginea timpului. Înțelegi, e ca și cum ai surprinde punctul de interferență mereu schimbător al trecutului cu viitorul. Este imaginea germenului, sîmburelui evenimentelor, dacă asta nu ți se pare ceva prea grav.

— Da, înțeleg. Trebuie să fie grozav.

— Îmi place să caut adevărata față a lumii și cred că fotografia poate face cel mai bine acest lucru.

— Te cred, prietene. E o profesiune palpitantă.

— Să nu exagerăm...

— De ce, de ce? Abia acum înțeleg cît de multă dreptate ai. Îmi arăți și mie dispozitivul?

— Aparatul de fotografiat? George îl desprinsese de pe umăr și, deschizîndu-l, i-l arătă: Țsta-i. Dar nu-ți pot face demonstrații cu el, pentru că dezvoltarea, vreau să spun procesul chimic de fixare a imaginii, durează. Și-apoi mi-am lăsat la hotel sculele. Adevărul este că-s cam conservator în privința asta... Știi ce?, cît termin și cafeaua ta, aranjează-mă puțin. Sînt pe drum de aproape o săptămînă.

Jolly scoase din buzunarul de la spate o perie —, îi plăceau într-adevăr lucrurile artizanale. Îi curăța cu rapiditate hainele, apoi se aplecă și-i făcu pantofii.

— Acum arăți excelent. Vrei să mergi într-un club de divertisment?

— A, nu. Abia am fost în unul. Mai bine hai să ne plimbăm.

Plăți, își luă aparatul și ieșiră.

— Cum a fost în club?

— Drăguț, îi răspunse George. Lumini, muzică, agitație. Practic, mai mult întineric decît lumini.

— Și fete? Sînt o mulțime de tipe sexy care vin să se distreze în cluburi.

— Da, sigur. Era chiar lîngă mine una bună de tot. Dansa singură, și cînd m-am uitat mai atent la ea, m-am speriat: era dezbrăcată! Cel puțin de la jumătate în sus, pentru că i-am văzut sîinii.

— Da...?

— În clipa următoare se și repezise la mine. Am încercat să-i demonstrez că eu nu știu să dansez, că sînt străin. Era o gălăgie... Dar nu

vroia să înțeleagă, spunea că asta nu are nici o importanță. M-am ridicat și m-a și îmbrățișat, explicîndu-mi la ureche că muzica aia așa trebuia dansată. Atunci mi-am dat seama că nu era dezbrăcată. Pur și simplu avea sîinii desenați pe tricou.

— Înțeleg...

— Dar la următorul dans s-a depărtat puțin de mine și am crezut că e un miraj: desenul se mișca prea natural pentru un desen. Am întrebato ce era asta. Mi-a zis că e un obicei pe Faberia, o modă. E destul să-ți ungi pielea cu o chestie specială, ceva fluorescent parcă, și desenul se vede prin tricou. Abia atunci am observat că ea era cît se poate de decentă. Altele aveau întreg corpul luminos, vizibil prin haine. Iar tipii aveau tot felul de tatuaje și contururi abstracte.

— Da, se poartă așa ceva în ultimul timp. E la modă.

— Și cum reușesc să o facă?

— Mda, cred că... De fapt, ca să fiu sincer, habar n-am. Eu sînt dintr-o generație mai veche. Însă mă pot interesa. Sigur că da, o voi face cît de curînd. Dar fata?

— Care fată?

— Fata de care vorbeai. Aia bună de tot...

— A, nimic. Ne întîlnim mîine. Am s-o pun să-mi explice din nou.

— Excelent, prietene! Îmi place cum ai lucrat la faza asta. Ai luat-o tare de prima dată, te cred.

George își aminti că făcuse și cîteva fotografii. Se așezaseră într-un colț, pe niște scaune foarte joase și moi. „Ce-i ăsta?” îl întrebese Estella. Încercase să-i descrie și ei cum stă treaba cu fotografiile... „Știi, îi spusese ea mai apoi, în realitate sîinii mei sînt mai urîți, dar i-am machiat cînd le-am desenat conturul, i-am trucat, înțelegi? Sînt mai mici și mai urîți...”

Își dădu seama că e prea liniște. Și că era singur. Parcă se făcuse și mai frig.

— Unde ești? strigă. Dar celălalt nu-i răspunse. O luă înapoi, pe trotuar. După cîteva zeci de pași îl găsi în umbra unei clădiri.

— Ce ai? Ce s-a mai întîmplat?

Tăcea. Rămăsese înțepenit, cu un picior în aer, cu o mîină ridicată și cu cealaltă în buzunar, cu fața sa alungită împietrită într-un zîmbet perpetuu.

A și trecut atît timp de cînd vorbim? Nici nu mi-am dat seama. „Îl ocoli curios. Îl privi zîbind. Îi aranjă o cută a hainei și, brusc, prin surprindere, îi arse cu sete un picior în fund. Nimic. Nici nu se clintise. Îi mai dădu unul. Nu vroia să-l dea cu nasul în trotuar, ci doar să-l împingă puțin. Ar fi putut și el să se balanseze așa, cît de cît, măcar din politețe, dacă nu din

prietenie. Avea un echilibru nemaipomenit. Nici măcar o avalanșă nu l-ar fi urnit din loc pe Jolly ăsta. În schimb simți săgețîndu-l durerea. Dăduse cam tare.

Se aplecă peste ecran. Era din nou aprins. «Dragi prieteni, spunea textul scris cu litere aurii, atunci cînd sînteți triști, atunci cînd sînteți veseli, atunci cînd vă plictisiți sau atunci cînd aveți nevoie de ajutor, atunci cînd prietenii vă trădează, într-un cuvînt, atunci cînd sînteți singuri, cînd simțiți nevoia să vorbiți cu cineva, indiferent care ar fi subiectul discuției, serviciile noastre vă stau la dispoziție...» Își băgă mîna în buzunarul pantalonilor căutînd. Pînă la urmă tot apelezi la serviciile lor. Unde naiba pusese banii? Oare îi terminase? Trebuia să treacă iarăși pe la un oficiu de schimb... Căută și în buzunarele bluzei. Pur și simplu nu mai avea nimic. „Urită treabă. Pînă mîine dimineată va trebui să rămîn singur. E un materialist prietenul ăsta al meu. Nu-l interesez decît atît timp cît am bani”.

În clipa aceea își aminti. Cum de putuse uita? Banii erau în sacul de piele al aparatului de fotografiat. Îl deschise și căută. Luă cu două degete o fisă verde:

— Gata, s-a făcut!

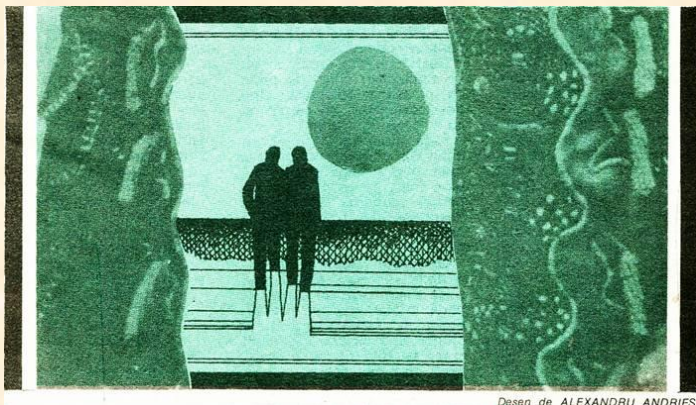
Introduse fisa în fantă. Se auzi „cling”. Jolly clipi, zîmbi fericit și, ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat, continuă:

— ... Aha, mi-am amintit, este un banc cu roboți. Vrei să ți-l spun?

— Dă-i drumul. Se simți deodată bine, și-i fu puțin ciudă că se simțea bine pentru atîta lucru. Ce naiba îl apucase veselia asta. Parcă era un copil. Căci, iată, descoperea pe Faberia jocuri și jucării noi, tulburătoare.

Ecranul verde de pe pieptul celuiilalt se stinsese. Doar literele aurii ale ultimelor cuvinte îi mai jucau încă în ochi lui George: «...La orice oră, în orice moment, contra unei singure fișe verzi, vă stă la dispoziție prietenul automat!»

Și o luară din nou prin noapte, de-a lungul trotuarului, unul vorbind mereu, celălalt confundat în gînduri.

Desen de ALEXANDRU ANDRIES.